

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. november 22.(*)

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikk – Szolgáltatásnyújtás szabadsága és a tőke szabad mozgása – Hitelintézetek – Stabilitási adó és az ausztriai székhelyű hitelintézetek nem konszolidált mérlegfőösszege alapján megállapított ezen adóhoz való külön hozzájárulás – A határokon átnyúló jellegű banki műveletek bennfoglaltsága – A leányvállalatok másik tagállamban való műveleteinek a kizártsága – Eltérő bánásmód – Korlátozás – Igazolás”

A C-625/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2017. november 3-án érkezett, 2017. október 18-i határozatával terjesztett elő

a **Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG**

és

a **Finanzamt Feldkirch**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, az első tanács elnökeként eljárva, J.-C. Bonichot (előadó), A. Arabadjiev, E. Regan és C. G. Fernlund bírák,

előtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG képviselőjében C. Nauer Rechtsanwalt,
- az osztrák kormány képviselőjében G. Hesse, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében R. Lyal, N. Gossement és C. Tritz, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (a továbbiakban: Hypothekenbank) és a Finanzamt Feldkirch (feldkirchi adóhivatal, Ausztria) között az utóbbi 2014-ben megfizetend stabilitási adó és a stabilitási adóhoz való külön hozzájárulás összegének megállapításáról szóló, 2015. január 20-i határozatai tárgyában folyamatban lév jogvitában terjesztették el.

Jogi háttér

3 A Budgetbegleitgesetz 2011 (a 2011. évi költségvetés elfogadásáról szóló törvény; BGBl I, 111/2010) által bevezetett 2010. december 30-i Stabilitätsabgabegesetz (a stabilitási adóról szóló törvény; a továbbiakban: StabAbgG) 1. §-a elírja:

„Stabilitási adó alá esik a hitelintézetek mködése. »Hitelintézetek« e szövetségi törvény értelmében olyan intézetek, amelyek a Bankwesengesetz (a bankrendszerről szóló törvény; BGBl 523/1993) szerinti engedéllyel rendelkeznek, valamint a külföldi hitelintézetek fióktelepei, amelyek a bankrendszerről szóló törvény értelmében jogosultak fióktelep útján Ausztriában szolgáltatásokat nyújtani. [...]”

4 A StabAbg 2. §-a a szövetségi törvényt (BGBl. I, 184/2013) megelz változatában elírja:

„(1) A stabilitási adó alapja a hitelintézetnek a (2) bekezdésben nevezett összegekkel csökkentett átlagos nem konszolidált mérlegfösszege (a (2) bekezdés). A 2011., 2012. és a 2013. naptári évre annak az üzleti évnél az átlagos nem konszolidált mérlegfösszegét kell alapul venni, amelyik a 2010. évben ér véget. Az ezt követő naptári évtől annak az üzleti évnél az átlagos nem konszolidált mérlegfösszegét kell alapul venni, amely azon naptári évet megelz évben ér véget, amelyre a stabilitási adót meg kell fizetni.

[...]

(6) Az 1. § szerinti, más tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézetek [...] vonatkozásában, amelyek Ausztriában fióktelep útján mködnek, az e fióktelepnek beszámítandó üzleti forgalom fiktív mérlegfösszegét az (1)–(5) bekezdés rendelkezései alapján kell kiszámítani, és ez képezi az adóalapot.”

5 A StabAbg 3. §-a szövetségi törvényt (BGBl. I, 13/2014) megelz változatának szövege az alábbiak szerint szól:

„A stabilitási adó a 2. § szerinti adóalap azon részei vonatkozásában,

1. amelyek meghaladják az 1 milliárd euró összeget, de nem haladják meg a 20 milliárd euró összeget, 0,055%,

2. amelyek meghaladják a 20 milliárd euró összeget, 0,085%.”

6 A StabAbG szövetségi törvénnyel (BGBl. I, 13/2014) módosított 3. §-a a következőképpen rendelkezik:

„A stabilitási adó a 2. § szerinti adóalap azon részei vonatkozásában,

1. amelyek meghaladják az 1 milliárd euró összeget, de nem haladják meg a 20 milliárd euró összeget, 0,09%,

2. amelyek meghaladják a 20 milliárd euró összeget, 0,11%.”

7 A StabAbgG 7a. §-ának (1) bekezdése szerint a stabilitási adóhoz való külön hozzájárulást a stabilitási adóként fizetendő összegek százalékos arányában kell kiszámítani.

8 A StabAbgG 7b. §-ának (2) bekezdése szerint a stabilitási adó 2014. évi összege a szövetségi törvények (BGBl. I, 184/2013 és BGBl. I, 13/2014) által bevezetett módosítások előtt és után hatályos hivatkozott rendelkezések együttes alkalmazásából ered.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 Hypothekenbank egy ausztriai székhelyű hitelintézet, amely banki szolgáltatásokat nyújt az e tagállamban, illetve más tagállamokban lakóhellyel rendelkező ügyfeleknek. A Hypothekenbank mérlegfőösszege nem jelentéktelen – azaz a 2014. évben majdnem egynegyed – részben a második csoporthoz tartozó ügyfelekkel való banki műveletekből keletkezik.

10 2015. január 20-ai két határozatában a feldkirchi adóhivatal a StabAbgG szerint megállapította a Hypothekenbank által a 2014. évre fizetendő stabilitási adó és a stabilitási adóhoz való külön hozzájárulás összegét. Az e határozatokkal szemben indított kereseteket 2016. április 1-jei ítéletében elutasította a Bundesfinanzgericht (szövetségi pénzügyi bíróság, Ausztria).

11 A Verwaltungsgerichtshofhoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) benyújtott fellebbezésének alátámasztására a Hypothekenbank úgy érvel, hogy a stabilitási adó és külön hozzájárulás címén semmit sem kell fizetnie, mivel ezen adók egyrészt ellentétesek az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal, másrészt a szolgáltatásnyújtás szabadságával és a tőke szabad mozgásával. Különösen e hitelintézet azt állítja, hogy a StabAbgG 2. §-a hátrányos megkülönböztetést eredményez, mivel hasonló műveletek vonatkozásában eltérő kezelést ír elő. Míg az ausztriai székhelyű hitelintézet által közvetítő nélkül vagy egy másik tagállamban lévő fióktelepen keresztül, más tagállamok állampolgáraival végzett banki műveleteket figyelembe veszik a vitatott adók alapjának megállapításakor, figyelmen kívül hagyják a másik tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalatok közvetítésével végzett ugyanezen műveleteket.

12 Így valamely vállalatcsoport erőnyősebben adózik, mint az a vállalkozás, amely nem tartozik valamely csoporthoz. Ugyanis csoport esetében a konszolidálás alóli kivétel automatikusan azzal járna, hogy a szóban forgó adók alapjából kizárja az Ausztriától eltérő tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalatok mérlegét. Más lenne a helyzet egy elszigetelt társaság esetében, amely önmaga vagy a fióktelepén keresztül Ausztriától eltérő tagállamokban nyújt szolgáltatásokat, mivel e szolgáltatások automatikusan e társaság mérlegének részét és az általa megfizetendő stabilitási adó alapját képezik. E helyzet hátrányos megkülönböztetésnek minősül, amely a 2014. február 5-ai Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. ítéletből (C-385/12, EU:C:2014:47) következik. E hátrányos megkülönböztetés az Ausztriától eltérő tagállamokban zavarhatja a banki szolgáltatások nyújtását. Ez elkerülhető lett volna, ha a stabilitási adó és ezen adó külön hozzájárulásának alapja a konszolidált mérlegfőösszeg alapján került volna megállapításra, lehetővé téve a más tagállami illetőségű leányvállalat által fizetendő esetleges hasonló jellegű adók beszámítását.

13 A Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) megállapítja, hogy nem

bizonyos, hogy a letelepedés szabadságára vonatkozó 2014. február 5-ii Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. ítéletb-ii (C-385/12, EU:C:2014:47), valamint a t-ke szabad mozgására vonatkozó 2005. június 2-ii Bizottság kontra Olaszország ítéletb-ii (C-174/04, EU:C:2005:350), a 2006. december 12-ii Test Claimants in the FII Group Litigation ítéletb-ii (C-446/04, EU:C:2006:774) és a 2007. május 24-ii Holböck ítéletb-ii (C-157/05, EU:C:2007:297) az következik, hogy a StabAbgG nem felel meg az uniós jognak.

14 Egyébiránt ami az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazását illeti, a kérdést el-terjeszt-ő bíróság emlékeztet arra, hogy következik többek között a 2015. október 6-ii Finanzamt Linz ítéletb-ii (C-66/14, EU:C:2015:661, 21. pont), hogy az adó fizetésére kötelezett személy nem hivatkozhat arra, hogy állami támogatásnak min-sül az olyan adóintézkedés, amelyben más vállalkozások részesülnek, annak érdekében, hogy kivonja magát az említett adó megfizetése alól. Ennélfogva álláspontja szerint az e tárgykörre vonatkozó el-zetes döntéshozatalra el-terjesztett kérdések nem szükségesek.

15 Ilyen körülmények között a Verwaltungsgerichtshof (legfels-bb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és el-zetes döntéshozatal céljából a következ-ő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az EUMSZ 56. és azt követ-ő cikkei szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságával és/vagy az EUMSZ 63. cikk szerinti t-ke- és fizetési m-veletek szabadságával a hitelintézetek mérlegf-összegére adót kivet-ő szabályozás, ha valamely egyéb [...] uniós ügyfelekkel banki m-veleteket végz-ő ausztriai székhely-ő hitelintézetet köteleznek az adó megfizetésére, míg ez az olyan ausztriai székhely-ő hitelintézetre, amely ilyen m-veleteket hitelintézeti csoport élén álló anyavállalatként olyan, a csoporthoz tartozó egyéb [...] uniós székhely-ő hitelintézetten keresztül végez, amelynek mérlegét a csoporthoz tartozás miatt a csoport élén álló anyavállalatként m-köd-ő hitelintézet mérlegével kell konszolidálni, nem vonatkozik, mert az adót a nem konszolidált (a konszolidált pénzügyi kimutatásba be nem vont) mérlegf-összegeb-ii kell megfizetni?”

Az el-zetes döntéshozatalra el-terjesztett kérdésr-ii

El-zetes észrevételek

16 Az el-zetes döntéshozatalra utaló határozatból kit-nik, hogy a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás, amelynek jogszer-ségét megkérd-jelezzük az alapjogvitában, az ausztriai székhely-ő hitelintézeteket, valamint az e tagállami illet-ség-ő külföldi hitelintézetek fióktelepeit sújtja. Ezen adók alapját az ausztriai székhely-ő hitelintézetek „átlagos nem konszolidált mérlegf-összege” alapján kell megállapítani, a külföldi illet-ség-ő társaságok fióktelepei esetében pedig fiktív mérleg alapján. A „nem konszolidált” kifejezés azt jelenti, hogy a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás az egyes jogi személyek mérlegf-összege alapján, nem pedig a vállalatcsoport konszolidált mérlege alapján kerül megállapításra.

17 Amint azt a kérdést el-terjeszt-ő bíróság megállapította, a banki m-veleteket tükrözi a hitelintézetek mérlegf-összege. Ebb-ii következik, hogy az alapügyben szóban forgó adók címén megfizetend-ő összeg az ausztriai székhely-ő hitelintézetek – közvetlenül vagy a fióktelepeiken végzett – banki m-veletei függvényében változnak. Az ilyen ausztriai hitel intézetek más tagállamokban székhellyel rendelke-ző leányvállalatának banki m-veleteit nem veszik figyelembe ezen adók alapjának megállapításakor.

18 Egyébiránt az alapjogvita nem vonatkozik az alapügy felperesének, a Hypothekenbank azon lehet-ségére, hogy szolgáltatásokat nyújtson állandó telephelye révén Ausztriától eltér-ő tagállamban, vagy hogy ott telepedjen le. Így, amint azt maga is meger-sítette az írásbeli észrevételeiben, a más tagállamban lakóhellyel rendelke-ző ügyfeleinek az azokban letelepedett

állandó telephelyek igénybevétele nélkül nyújt szolgáltatásokat.

19 Kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az EUMSZ 56. és az EUMSZ 63. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amennyiben az a más tagállamokban lakóhellyel rendelkező ügyfeleknek az ott letelepedett állandó telephelyek igénybevétele nélkül szolgáltatások nyújtó olyan ausztriai székhelyű hitelintézetek számára, mint amelyekről az alapügyben szó van, előírja, hogy fizessenek meg egy, „az átlagos nem konszolidált mérlegfőösszeg” alapján megállapított adót, amely magában foglalja ez e hitelintézetek által közvetlenül más tagállamok állampolgáraival végzett banki műveleteket, míg kizárja az ausztriai székhelyű hitelintézetek leányvállalatai által végzett ugyanezen műveleteket, amennyiben e leányvállalatok más tagállamban telepedtek le.

Az alkalmazandó szabadságról

20 Mivel az előzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdést mind az EUMSZ 56., mind pedig az EUMSZ 63. cikkekre tekintettel tették fel, előzetesen meg kell határozni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyekben szó van, érintheti-e, és adott esetben milyen mértékben érintheti a szolgáltatásnyújtás szabadságának és a tőke szabad mozgásának a gyakorlását (2018. június 27-i *Fidelity Funds* és társai ítélet, C-480/16, EU:C:2018:480, 32. pont).

21 A jelen esetben kitűnik az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, hogy amennyiben a banki szolgáltatásokat Ausztriától eltérő tagállamokban illetésséggel rendelkező személyeknek nyújtják, az ausztriai székhelyű hitelintézetek a stabilitási adó és ezen adóhoz való külön hozzájárulás tekintetében eltérő bánásmódban részesülnek attól függően, hogy e szolgáltatásokat közvetítő nélkül vagy a más tagállamokban letelepedett leányvállalatok révén nyújtják.

22 A Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) előtt úgy érvel a Hypothekenbank, hogy ezen eltérő bánásmód hátrányosan megkülönböztető jellegű, és alkalmas egyrészt a banki szolgáltatások Ausztriától eltérő tagállamokban történő nyújtásának, másrészt pedig a tőke szabad mozgásának megzavarására.

23 E tekintetben a Bíróság már úgy ítélte meg, hogy az olyan banki műveletek, mint a hitelnyújtás üzletszerű tevékenysége, főszabály szerint mind az EUMSZ 56. és az azt követő cikkek szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságához, mind pedig az EUMSZ 63. és az azt követő cikkek szerinti szabad tőkemozgáshoz kapcsolódik (2006. október 3-i *Fidium Finanz* ítélet, C-452/04, EU:C:2006:631, 43. pont).

24 Egyébiránt emlékeztetni kell arra hogy amennyiben valamely nemzeti intézkedés mind a szolgáltatásnyújtás szabadságához, mind pedig a tőke szabad mozgásához kapcsolódik, a Bíróság a szóban forgó rendelkezést főszabály szerint e két alapvető szabadság egyikére tekintettel vizsgálja meg, ha kiderül, hogy az alapügyben szereplő körülmények között ahhoz képest a másik szabadság teljesen másodlagos, és az adott rendelkezés ahhoz kapcsolódhat (2016. május 26-i *NN [L] International* ítélet, C-48/15, EU:C:2016:356, 39. pont).

25 Úgy tűnik, hogy az alapügy körülményei között a szolgáltatásnyújtás szabadsága elsődleges a tőke mozgásának szabadságához viszonyítva. Ugyanis a kérdést előterjesztő bíróság által összefoglalt érvelésével a Hypothekenbank azt kívánja előadni, hogy a közvetítő nélkül az Ausztriától eltérő tagállamokban lévő ügyfelekkel végzett banki műveleteknek a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás megállapítása érdekében történő figyelembevétele megnöveli e műveletek költségét, és így a határokon átnyúló tevékenységet kevésbé vonzóvá teszi. Az ilyen következmény legfőképpen a szolgáltatásnyújtás szabadságát érinti, jóllehet a tőke szabad mozgására gyakorolt hatásai elkerülhetetlen következmények.

26 Következésképpen nem a tőke szabad mozgására vonatkozó, az EUMSZ 63. és azt követő cikkekre tekintettel előterjesztett kérdéseket kell vizsgálni, hanem a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó, az EUMSZ 56. és azt követő cikkekre tekintettel előterjesztett kérdéseket.

A szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának fennállásáról

27 Meg kell állapítani, hogy azon kérdéstől függetlenül, hogy a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás közvetlen vagy közvetett adónak minősül-e, meg kell állapítani, hogy az említett adókat nem harmonizálták az Unióban, azok tehát a tagállamok hatáskörébe tartoznak, amelyek e hatáskörüket a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az uniós jog tiszteletben tartásával kötelesek gyakorolni (2011. december 1-jei Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-253/09, EU:C:2011:795, 42. pont).

28 Az EK 56. cikkbe ütközik minden olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, amely a tagállamok közötti szolgáltatásnyújtást a kizárólag egy tagállamon belüli szolgáltatásnyújtásnál nehezebbé teszi. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az EUMSZ 56. cikk megköveteli ezen alapvető szabadságot érintő minden olyan korlátozás megszüntetését, amely azon alapul, hogy a szolgáltatás nyújtója a szolgáltatásnyújtás helyétől eltérő tagállamban telepedett le (2018. július 25-i TTL-ítélet, C-553/16, EU:C:2018:604, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását valósítják meg azon nemzeti intézkedések, amelyek e szabadság gyakorlását tiltják, zavarják vagy kevésbé vonzóvá teszik (2018. július 25-i TTL ítélet, C-553/16, EU:C:2018:604, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Az EUMSZ 56. cikk által a tagállami állampolgárok számára biztosított, a szolgáltatásnyújtás szabadságához való jog magában foglalja a szolgáltatásnyújtás „passzív” szabadságát, vagyis a szolgáltatást igénybe vevő személyek szabadságát arra, hogy másik tagállamba utazzanak azért, hogy ott valamely szolgáltatásban részesüljenek, anélkül hogy ezt bármilyen korlátozás akadályozná (2017. március 9-i Píringer ítélet, C-342/15, EU:C:2017:196, 35. pont).

31 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás nem tesz különbséget az ügyfelek eredete, sem pedig a szolgáltatásnyújtás helye szerint. Ugyanis ezen adók alapjának az ausztriai székhelyű hitelintézetek átlagos nem konszolidált mérlegfőösszege alapján történő megállapítása érdekében az ilyen hitelintézet által közvetítő nélkül Ausztriában vagy más tagállamban végzett banki műveletek összességét figyelembe kell venni.

32 Egyébiránt csak annak a ténye, hogy ezen adók megnövelhetik a banki műveletek költségét, nem akadályozhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságát. Amint azt a Bíróság megítélte, nem tartoznak az EUMSZ 56. cikk hatálya alá azon intézkedések, amelyek egyedüli hatása az,

hogya a szóban forgó szolgáltatások nyújtását illetően többletköltséget eredményeznek, és ugyanolyan módon érintik a tagállamok közötti, mint a tagállamon belüli szolgáltatásnyújtást (2005. szeptember 8-ai Mobistar és Belgacom Mobile ítélet, C-544/03 és C-545/03, EU:C:2005:518, 31. pont; 2015. június 11-ai Berlington Hungary és társai ítélet, C-98/14, EU:C:2015:386, 36. pont).

33 Ami azon állítást illeti, amely szerint hátrányos megkülönböztetésben részesülnek azon Ausztriában letelepedett hitelintézetek, amelyek a másik tagállamban közvetítő nélkül végeznek banki műveleteket az ott függetlenül letelepedett leányvállalatok révén e szolgáltatást nyújtó hitelintézetekhez viszonyítva, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi hitelintézetek az EUMSZ 49. és az EUMSZ 54. cikkben számukra biztosított letelepedés szabadsága gyakorolását választották, míg az előbbieket csak Ausztriában rendelkeznek székhellyel, és az EUMSZ 56. cikk által biztosított szolgáltatásnyújtás szabadsága alá tartozó, határokon átnyúló jellegű szolgáltatást nyújtanak.

34 E tekintetben a Bíróság már úgy ítélte meg, hogy különbséget kell tenni a szolgáltatásnyújtás szabadsága és a letelepedés szabadságának hatálya között. Ennek érdekében meg kell határozni, hogy a gazdasági szereplő abban a tagállamban telepedett-e le, ahol a szóban forgó szolgáltatást nyújtja. Amennyiben abban a tagállamban telepedett le, ahol e szolgáltatást kínálja, az EUMSZ 49. cikkben meghatározott letelepedés szabadságának hatálya alá tartozik. Ha ezzel szemben a gazdasági szereplő nincs letelepedve a szolgáltatás helye szerinti tagállamban, az EUMSZ 49. cikk szerinti, szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének hatálya alá tartozó határokon átnyúló szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató (lásd ebben az értelemben: 2003. december 11-ai Schnitzer ítélet, C-215/01, EU:C:2003:662, 28. és 29. pont; 2012. május 10-ai Duomo Gpa és társai ítélet, C-357/10–C-359/10, EU:C:2012:283, 30. pont).

35 Ugyanis a „letelepedésnek” az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései szerinti fogalma a fogadó tagállamban állandó telephelyen, határozatlan ideig ténylegesen végzett gazdasági tevékenységet foglalja magában. A fogalom tehát azt feltételezi, hogy az érintett társaság valóban letelepedett e tagállamban, és ott ténylegesen gazdasági tevékenységet végez (2006. szeptember 12-ai Cadbury Schweppes és Cadbury Schweppes Overseas ítélet, C-196/04, EU:C:2006:544, 54. pont).

36 Ezzel szemben abban az esetben, amikor a szolgáltatást nyújtó személy egy másik tagállam területére utazik, a Szerződésnek a szolgáltatásokra vonatkozó fejezete és különösen az EUMSZ 57. cikk harmadik bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szolgáltatás nyújtója ideiglenes jelleggel folytathatja tevékenységét (1995. november 30-ai Gebhard ítélet, C-55/94, EU:C:1995:411, 26. pont; 2003. december 11-ai Schnitzer ítélet, C-215/01, EU:C:2003:662, 27. pont).

37 E feltételek mellett a tagállamok figyelembe vehetik ezen eltéréseket, és ennél fogva az adóztatás szempontjából kezelhetik eltérően azon személyek és vállalkozások tevékenységeit, amelyek a letelepedés szabadsága vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságának hatálya alá tartoznak, és általában eltérő jogi és gazdasági következményekkel járnak.

38 Ebből következik, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, nem akadályozhatja vagy teheti kevésbé vonzóvá a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlását.

39 Ami a Bíróság előtt a kérdést előterjesztő bíróság által a 2014. február 5-ai Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft. ítélet (C-385/12, EU:C:2014:47) jelentőse vonatkozásában kifejezett – és előtte a felperes által hivatkozott – kételyeket illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ezen ítélet 37–41. pontjában, valamint a 2018. április 26-ai ANGED ítélet (C-234/16 és C-235/16, EU:C:2018:281) 23. pontjában a Bíróság akként ítélte meg, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 54.

cikk által tiltott, a társaságok székhelye alapján történ? közvetett hátrányos megkülönböztetésnek min?sül az olyan kötelez? adó, amely látszólag objektív elhatárolási szemponton alapul, de a jellemz?ire tekintettel az esetek többségében hátrányosan érinti a más tagállamokban székhellyel rendelkező társaságokat, amelyek az adót kivét? tagállamban székhellyel rendelkező társaságokkal összehasonlítható helyzetben vannak.

40 Mindazonáltal, amint az a jelen ítélet 18. és 26. pontjából kit?nik, az alapjogvitában a Hypothekenbank nem hivatkozhat az EUM?Szerz?dés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek a megsértésére.

41 Egyébiránt az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében kizárólag a kérdést el?terjeszt? bíróság feladata azon ténybeli keret meghatározása, amelybe az általa el?terjesztett kérdések illeszkednek (2018. július 10?i Jehovan todistajat ítélet, C?25/17, EU:C:2018:551, 28. pont).

42 Nem vitatott, hogy a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételeiben a Hypothekenbank azt állítja, hogy a gyakorlatban az Ausztriában, az e tagállam határaihoz közel letelepedett regionális hitelintézetek gyakrabban nyújtanak határokon átnyúló jelleg? szolgáltatásokat, mint az ugyanezen tagállamban letelepedett regionális hitelintézetek, így a stabilitási adó és az ezen adóhoz való külön hozzájárulás f?ként az el?bbi hitelintézeteket érinti. E helyzet hasonló a 2014. február 5?i Hervis Sport? és Divatkereskedelmi Kft. ítéletben (C?385/12, EU:C:2014:47) szóban forgó hátrányos megkülönböztetéshez. Mindazonáltal a Hypothekenbank által az ausztriai bankágazat vonatkozásában nyújtott pár adat nem teszi lehetővé az állításai megalapozottságának ellen?rzését. Mindenesetre e ténybeli elemeket nem bizonyította a kérdést el?terjeszt? bíróság.

43 Ennélfogva, mivel nem bizonyította, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás alkalmas a 2014. február 5?i Hervis Sport? és Divatkereskedelmi Kft. ítélet (C?385/12, EU:C:2014:47) alapjául szolgáló ügghöz hasonló helyzet létrehozására, a szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében nem kell analógia útján vizsgálni a jelen ítélet 39. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

44 A fenti megfontolások összességére tekintettel az el?terjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint amelyr?l az alapügyben szó van, amennyiben az a más tagállamokban lakóhellyel rendelkező ügyfeleknek az ott letelepedett állandó telephelyek igénybevétele nélkül szolgáltatások nyújtó olyan ausztriai székhely? hitelintézetek számára, mint amelyekr?l az alapügyben szó van, el?írja, hogy fizessenek meg egy, „az átlagos nem konszolidált mérlegf?összeg” alapján megállapított adót, amely magában foglalja ez e hitelintézetek által közvetlenül más tagállamok állampolgáraival végzett banki m?veleteket, míg kizárja az ausztriai székhely? hitelintézetek leányvállalatai által végzett ugyanezen m?veleteket, amennyiben e leányvállalatok más tagállamban telepedtek le.

A költségekr?l

45 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (els? tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint amelyr?l az alapügyben szó van, amennyiben az a más tagállamokban lakóhellyel rendelkező ügyfeleknek az ott letelepedett állandó telephelyek igénybevétele

nélkül szolgáltatások nyújtó olyan ausztriai székhelyű hitelintézetek számára, mint amelyekről az alapügyben szó van, elírja, hogy fizessenek meg egy, „az átlagos nem konszolidált mérlegfőösszeg” alapján megállapított adót, amely magában foglalja az e hitelintézetek által közvetlenül más tagállamok állampolgáraival végzett banki műveleteket, míg kizárja az ausztriai székhelyű hitelintézetek leányvállalatai által végzett ugyanezen műveleteket, amennyiben e leányvállalatok más tagállamban telepedtek le.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.